

Vidnet føres. Naar der altsaa i øvrigt i § 2 er sagt, at Lovgivningens almindelige Regler om Vidneførsel for Underretten skulle følges med den Undtagelse blandt andet for Vidners Indstævning, at der kun skal gives Aftens Varsel, savnes der efter min Mening en Bestemmelse om, at den samme Regel om Aftens Varsel ogsaa skal gælde for Parten. I Forbindelse dermed vilde det være ganske hensigtsmæssigt at bestemme, at det skal være Voldgiftsrettens Formands Sag paa Begæring at indkalde Vidner; det kan jo være en Bekvemmelighed, og det kan jo være meget hensigtsmæssigt, at det er ham, som foretager Indkaldelsen, at det altsaa ikke sker efter en privat Stævning, som i øvrigt heller ikke kunde udtages, uden at Voldgiftsrettens Formand maatte give Paategning, nemlig ved Berømmelsen af Tid og Sted. Det vilde derfor være hensigtsmæssigt at forandre Nr. 2 i § 2, saaledes at der ogsaa her blev optaget en Bestemmelse om disse Punkter her. — Jeg kan i øvrigt i flere Henseender slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler udtalte; jeg tror nok, at det kunde være hensigtsmæssigt blandt andet at indføre den Bestemmelse, at Vidnerne skulle have Godtgørelse ligesom i offentlige Sager. — Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa en Ting, nemlig, at det udtrykkelig er fastsat i Begyndelsen af § 2, at Vidneførselen sker for Voldgiftsrettens Formand. Derved synes det at være udelukket, at Voldgiftsrettens øvrige Medlemmer kunne være til Stede, og det anser jeg dog for uheldigt. Jeg kan ikke se rettere, end at det altid er godt at faa det friske Indtryk af, hvad Vidnerne forklare, det er en meget vigtig Ting, at Voldgiftsrettens Medlemmer kunne høre paa Vidnerne selv og faa Lejlighed til at faa det personlige Indtryk, som de ville faa ved at overvære Vidneførselen. Nu skal jeg vel erkende, at der er mange Tilfælde, hvor det ikke kan ske, saaledes naar Vidner skulle føres ved Retter, der ligge fjernede fra det Sted, hvor Voldgiftsretten residerer, men der er mange andre Tilfælde, hvor det meget godt kan ske, og selv om jeg endvidere maa erkende, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være saa paatrængende nødvendigt at føre et Vidne, selv om man ikke kan faa

Voldgiftsretten samlet, at Vidnet maa føres for Formanden alene, saa ser jeg ikke rettere, end at det vilde være hensigtsmæssigt at give en Bestemmelse om, at Voldgiftsretten i det hele har Kompetence til at være til Stede og kan fordre at være til Stede ved Afhøringen af Vidner.

Disse Ting, som jeg her har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa, ere jo ikke af anden Betydning, end at man meget let vil kunne ændre dem i Lovforslaget, hvis den højtærede Minister mener at kunne give sin Tilslutning dertil. Jeg tror derfor ikke, det er nødvendigt at nedsætte Udvalg om Sagen; man kunde meget godt arbejde underhaanden og saa hurtigt som muligt se at faa de Ændringer opstillede, som man mener ere nødvendige.

Justitsministeren ad interim (Hørring):

Jeg skal takke for den Modtagelse, Forslaget har faaet i det hele taget, og kun tillade mig at gøre nogle Bemærkninger over for de Udtalelser, vi hørte fra de to sidste ærede Medlemmer. Med Hensyn til § 2 er det jo givet, at de Regler, som indeholdes deri, ere meget kortfattede. Der er to Ting, der ere forudsatte, for det første at Voldgiftsrettens Formand, naar han optager Vidneførsel, skal virke efter Lovgivningens almindelige Regler, men dernæst ogsaa, at Voldgiftsretten skal have en vis Frihed i øvrigt til at fastsætte sin egen Forretningsorden, om jeg saa maa udtrykke mig. Man vil igennem dette Forslag gribe saa lidt som muligt ind i Voldgiftsrettens Virksomhed, og dette har ganske vist gjort, at Reglerne i § 2 ere blevne noget knappe. Jeg vil imidlertid anbefale, at man bliver staaende derved, for saa vidt man ikke vil finde det aldeles nødvendigt at supplere de Regler, som her ere givne. Naar det i § 2, første Stykke, hedder, at Vidneførselen sker for Voldgiftsrettens Formand, er Meningen dermed, som jeg tillod mig at udtrykke det før, at det er Voldgiftsrettens Formand, der har hele Ansvaret for Vidneførselen, hvilket derimod ikke paahviler Voldgiftsrettens øvrige Medlemmer. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) frygtede for, at der i denne Bestemmelse skulde skjule sig et Paabud